

Velværet, der ikke skyldes personligt Arbejde, er rejst, kan det ikke bestrides, at det er et Spørgsmaal, som man maa tage op til Behandling i det Udvalg, der sikkert bliver nedsat. Jeg har ogsaa Bemyndigelse paa min Gruppens Vegne til at tilsige det ærede Medlem fra Æbeltoft en velvillig Behandling baade med Hensyn til Taksterne, Grænserne og overhovedet den tekniske Ordning af denne Skat paa de velstaaende her i Landet. Men naar jeg har givet dette Tilsagn, maa jeg maaske, da jeg rent personlig staaer noget anderledes til et Spørgsmaal, der har været fremdraget baade af det ærede Medlem fra Æbeltoft og det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), indskrænke mig her i Salen hertil og ikke komme ind paa den nærmere Gennemførelse af Sagen.

Langt mere tvivlende stiller jeg mig overfor Spørgsmaalet om Luksuskat. Det ærede Medlem fra Æbeltoft erindrer naturligvis meget nøje, at i Toldloven af 1908 lykkedes det virkelig at faa Ordet Luksus føjet ind i Toldtariffen et enkelt Sted, nemlig, hvor der taltes om Frugter i Luksuspakning. Der var under Forhandlingerne megen Tale om disse Frugter i Luksuspakning, og det var Rigsdagen, der satte det ind som en første Begyndelse til en Luksustold. Jeg har i Dag faaet Tabelværket herved for at se Beløbet efter. Jeg erindrer, at jeg en Gang i en tjenstlig Erklæring i 1913 har været med til at underskrive paa, at denne Post havde vist sig uden Betydning; jeg kunde imidlertid ikke huske Tallet. Det viser sig at være 10,000 og et Par Hundrede Kroner, som denne Luksustold indbragte i 1912. Dermed skal ikke være sagt, at enhver Form for Luksustold vil give rent ubetydelige Beløb eller saadanne, som maatte ligefrem anses for ikke at kunne komme i Betragtning. Men jeg betragter unægtelig det Tidspunkt, da vore Tilførsler truer med overhovedet at høre op, som et af de mindst egnede Tidspunkter, jeg kan tænke mig, til Indførelse af en Luksustold, og jeg betvivler baade Forsigtigheden og Klogskaben i at tage de internationale Spørgsmaal, der staaer i Forbindelse dermed, op til offentlig Forhandling her i Rigsdagen, i alt Fald agter jeg ikke at deltage i en Debat om denne Side af Sagen. Hvad angaar selve den Luksuskat, der har været talt om, vil jeg sige, at der er ingen paa vor Side, der har Tendens til at holde sin Haand over Luksusforbruget eller mene, at det vil være

urimeligt at beskatte det, ifald man fra den teoretiske Luksusbeskatning kan gaa over til i Praksis at gennemføre en Beskatning paa Luksus, som virkelig giver noget betragteligt Udbytte. Den Sætning, at de, der har Raad til at bruge Luksus — og ganske særlig maa Luksus jo springe stærkt i Øjnene i en Tid, hvor saa mange maa savne —, har ogsaa Raad til at betale den Skat, der hviler derpaa, er lige saa sand, som den er ligegyldig. Det er aldeles ikke den Side af Sagen, det her drejer sig om at undersøge. Det, det har Interesse at undersøge, er, hvorvidt der i et Øjeblik, da vi søger Millionskatter, er nogen Udsigt til, at den Beskatning, som kaldes for Luksusbeskatning, og som vil være overmaade vanskelig at gennemføre i Praksis, vil give et Udbytte, som har nogen Betydning for Skattelovgivningen i et saadant Øjeblik.

Den højtærede Finansminister beregner, at det foreliggende Skattelovforslag — bortset fra Lovforslaget om Ejendomsskylden, om hvilket det ærede Medlem fra Fredensborg (Moesgaard-Kjeldsen) vil tale — vil give 10—12 Mill. Kr. mere i Statskassen end de nuværende Skatter. For dem — og til dem hører jeg —, der hellere ser Pengene forblive i Skatteydernes Lommer end blive pumpet ud af dem, er det dog en Trøst, at denne Skat kun er gældende for eet Skatteaar, og jeg lægger ikke saa ringe Vægt paa det Kompromis fra 1915 vedrørende de faste Skatter, om hvilket jeg begyndte med at tale, med Hensyn til det Overblik, man vil kunne erhverve over, hvad der overhovedet bliver nødvendigt af nye faste Skatter. Og for andre ligger Trøsten ved disse Skatter i, at efter Lovforslaget vil denne Gang ingen af dem, som har haardt ved at møde Dyrtiden, blive bebyrdet med yderligere Skat ud over det allerede paalagte Beløb. Men — og dette er rettet ogsaa til det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) — for alle dem, der i Begyndelsen af Krigen betvivlede, at det vilde blive muligt for den højtærede Finansminister i det væsentlige at holde sig til de direkte Skatter og ved Hjælp af dem bære os gennem den Krig, der raser udenom os, er det en Tilfredsstillelse — hvis man da overhovedet kan bruge dette Ord i Forbindelse med saa lidet opbyggelige Spørgsmaal som Pumpning af nogle og 60 eller 70 Mill. Kr. ud af Skatteydernes Lommer —, at det til dette Øjeblik er lykkedes at komme igennem paa denne Maade. Vi har jo endnu Lov til at haabe paa, at den højtærede